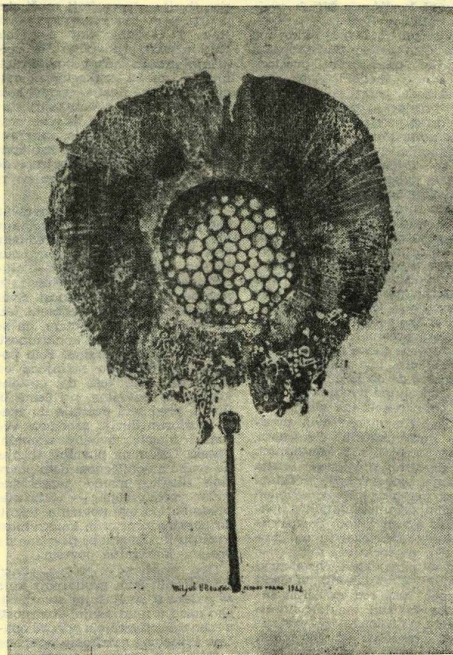

16-14590011
potraga za zvijezdom

okata sjenko potopljena otadžbino
 dan niz tamninu porinu
 nebo se riskantno obrušava
 u ponore, niko nas ne spasava
 od mora zvjezdanog mramorja
 u koje crno tone
 svjetlost

previjen, uvučen u gusta žita
 udišem zemlju, ljubim kamen, ćutim
 nebo je sasvim šuplje, pluća su do grla sita
 davnog vremena, daleki grad se muti

vatra tek tinja, istok i zapad su zabrinuti
 za sjeverni svijet, južno je nevidjelica
 sunce nad sobom premissija, sad treba okrenuti
 protamna jata ugljenisalih ptica

u grčne vode i zvjezdane rijeke
 stone zlatnim muljem koji snose
 otkuda lovim zapanjene odjčke
 sunaca, kad padaju u otkose

praznine, gle: prostor je neprohodan
 okolo jeka svijet zanijela
 odjekuje ljubičasta sloboda
 zvijezda svanjava, iz pepela

Dokućujem je
 rugalicu
 tu prepelicu
 pticu kad svanjava
 strašnom snagom zatvoren u podzemlje, daleko
 od zvučnih i svjetlosnih javki, uzemljen u smisao koji
 podmuklo razvedrava.
 Šuplja mi glava, tajnom zemljom do tjemena
 nabijena, od nje, te zvijezde, zvoni.

I
 umjesto kamena da mi glavu razdani, umjesto
 bistavog mraka, teške vode, bar vatre ljubavničke,
 pepeo.
 I pijesak.

ljetuje u sluzokoži
 praćaka se zadržala od pijeska
 podruguje promuklu krv
 dok se na junskom suncu
 lenjivo isparava

zimuje u podočnjaku
 bez nje ni kiše ni snijega
 bez nje ni smisla ni oluje
 a vuk joj gladan i beznadan
 mrklu noć crnom pjesmom
 u zategnutu tanku kožu
 rastegljivo zavija
 ispružena preko svijeta
 izdužena kroz neproglede
 misli novu prevaru

jesenjuje na jeziku
 vjetra koji kroz snene kosti
 ljutu žmu stoljnicu
 reskom kletvom zavovara
 zna šta neće
 gola se u tužnu zjenu prikrije
 odande vijek bogovjetni
 otrovnim zubom i prežanjem
 nevidljiva bogoradi

proljeće je njeno vrijeme
 proljeće je njeno vrijeme
 proljeće je njeno vrijeme

o svjetlosti, tamna,
 s koje strane, u koje bestranje,
 gdje da te udarim da krv svoju ne dovrjedim.
 odakle da počnem da te nagrizam, koje konjanje da
 ti utamanim, kako da ti omogućim disanje, da te oc-
 kam u promicanje

kako da ti podvalim
 vilenjače

kako da te objelodanim
 kako vjetrom da te snujem
 čim da te obogatim

o kako da se snadem

otvaraju se neprohodne naslage vazduha
 poremećaju se zbudjene strane svijeta
 svijetlo se prestrojava u nepravidno
 nikome ništa ne ostaje

a slomih se niz ništinu da te pronađem
 da te bijelu vilu vidovitu školjku
 prevedem iz crnila u jednačinu
 van koje vazduh nije prijeteće strašilo
 nego čvrsta kutija mogućnosti
 da te načinim od prašine
 da te zvijezdu zatvorim u zvijezdu
 iz koje nema načina
 da te sunornu i lepršavu izvedem

a nesigurnost je nesigurnost naokolo
 nesigurno je koliko ispružam ruku
 u prostore gdje te ne može biti
 opasnost je u lelujanju vitaca
 u svemu što sasvim može da zapali
 sve što se tako pomamo
 naslanja na moju bućnu glavu

gle: to varke izlaze na vidjelo
 drvo se pokorno preseljava
 iz mutne pameti na ulicu
 daljine postaju sve daljnije
 toranj one crkve odlaže
 inače neizbježan pad
 za pogodniju priliku

i šta sad
 s tobom da uradim

zaboga pa gdje si
 tako naopaka

krilatim naramcima sijena jun mi
 zaspao između obrva avgust se probudi
 pod mrkom miškom ko mi šta
 kad razlikovao se u prašnike
 nigdje me a čujem
 punim gradima
 šumno vazduh udišem

iz oka nam i čela mudrolikog bor
 zelen i vitak proključava
 pa mu kršimo grane pa ga raslojavamo
 na jata ptica (prekrižiše)
 iz čela nam mudrolikog vitak bor
 prosiječe kroz srce put u nevidinu
 lišće treperi nad mračnom proudlijom
 u kojoj smo se zatekli u koju smo
 donijeli toplo saće čednosti
 ko koga odaude da iznese ko koga
 odaude od čega da spase

zaboga odumiru
 ovi žilavi zidovi pred našim otpornima

ruke su izdignute koliko se ne da
 doskočiti koliko se ne da izmisлити
 koliko smo umorni toliko je vode oteklo
 zemlja je skupljena pod krpom neba toliko
 koliko smo daleko od rodnih šuma

iz čela nam mudrolikog vitak bor
 prosiječe kroz srce put u nevidinu
 ko koga odaude da iznese ko koga
 odaude od čega da spase

a sunce začine pticu i zadijano skida
 protamne haljine bola sa neba i oblaka
 dok se razroko u mozgu otvara piramida
 od nujno blistave misli i životvornog mraka

poslije, razorna snago, prijete da izgore
 stravične zvijezde rose — pomračenje obala
 gdje vjetrovi nazust neku rijeku romore,
 gdje je pusta panonija bezumno propadala

i sručila se kiša iz razvaljenog svoda
 u gorko zgrčene prste, na ugljenisala imanja,
 a pljušti gusta svjetlost i svemoguća voda
 odnosi u nestavno sva sunca, i umiranja

pronalazim te moja nezamisliva
 između drveta kamena i zvijezde

gubim te ludice zmijoglava
 između crnila i mjeseca
 između razloga i neodumice
 neskladnice vitka trsko koja svanjava
 šareno moje beznade
 nalazim te kad se

ne nadaš kad i ne slutiš
 da procvjetava
 u prostoru svijet
 očišćen i poražen

(1963.)

eno je
 zgučena ispod crnog nokta
 uklopčala se i traje varalica
 ni da lane ni da se pokaže
 ni sigurnim mirisom da se obuče
 a misli srcem posred čela
 a miluje te tamnim ladoležom
 a zapućinja zelenu nadu
 o kako umiljato ladoleži

htjedne ti se da je prošetáš
 kad op u boru se sakrila
 bude ti da je pomiluješ
 nije nego ispent-ala se na tjeme
 crnom te sjenkom za grlo zagrlila
 taman da je obnažiš
 čoravog li posla ona gola
 ponad tebe uplastu loptu
 u protamno sunce oblikuje

ni ko je do gole kože
 ni ko joj nož pod sisu
 ni ko da ti je dá
 ni ko da ti je uzme

nikoga da je
 daleko joj lijepa kuća
 u kamen stanac zaključa

Vidim. Visoko iznad glave. Buktinja buktinja i
 dugim pokoljivim prstima obilježava neko naknadno
 putovanje u nigdinu, do gdje se ni srcem ni pameću
 ne može, zaista, doprijeti. Sjećanja (trebalo bi da je-
 su) bjelasaju kao ivični kamenovi. Pa šta ako su u
 tom lelujavom bjelasanju svi putevi pomalo sabla-
 sni. Bože moj, ako migođe i prepliču se. Ovaj put je
 čvrst i dug. Postoji. Nebo je razliveno i prslo na sre-
 dini. Kao kad se čelo oštirim predmetom procijepi. U
 toj naoko zastrašujućoj šupljini, negdje iza neba, vi-
 jugavo isparava čvrstina i tog jedinog ipak, puta.

Vraćam se (?) u predjele koje nikada nijesam vo-
 sjetio. Vraćam se i, kandžama ljubičaste svjetlosti,
 bilježim imenice te zadijane žurbe. Zamjenice da ih
 zastijenim, da odolim njihovim podmuklim zamje-
 nama.

I zbog toga sam, varko, poništio sa magijom ro-
 denja sve smutljive jednačine koje su me od onda
 zaplele:

da lutaram buduće skladnosti sa mogućim plima-
 ma i osjekama, da skitničim ludom zemljom presa-
 mićen i nezgrapnan, da sričem dobro nebo nad zamu-
 čenom sjenkom, da ljubim srove skutove vjetrome-
 tina, da klanjam zvijezdama, da vjerujem sunce.
 Da čamim pod mjesječinom.

ludice moja zmijoglava
 u lakve me to krpe zamotavaš
 neskladnice vitka trsko koja svanjava
 šareno moje beznade
 kojem to vjetru ostavljaš zrelo tijelo
 kojem to suncu izlažeš vrelo čelo
 žedno bistrine i zabrinuto
 nad razvaljenom nutrinom